

Column 27 juni 2010

‘Heer, wilt u dat wij vuur uit de hemel afroepen dat hen zal verteren?’ Maar hij draaide zich naar hen om en wees hen streng terecht.

Hoe vaak gebeurt het niet dat je denkt: ‘wat die of die persoon flikt, dat pik ik niet. Ik ga hem eens flink te grazen nemen.’ Meestal loopt het zo’n vaart niet en zeg je zo iemand eens flink de waarheid. Of je doet zoals Vaclav Havel, die ooit over zijn politieke opponent Vaclav Klaus zei: ‘ik heb besloten dat ik op z’n minst een tiende zo grof mag zijn als hij is’.

Ik ga u iets vertellen over een jongen die ik goed ken. Ik noem hem voor het gemak maar even Bert. Berts’ ouders zijn gescheiden. Hij woont bij zijn moeder; het contact met zijn vader verliep door de jaren heen niet altijd even soepel.

Nu gebeurde het volgende: zijn vader, zelfstandig ondernemer, raakte zijn assistent kwijt. Hij had zo gauw geen ander en vroeg Bert voor hem te komen werken. Dat vond Bert wel best. Hij was al aan diverse opleidingen begonnen, maar niet afgemaakt en was weer tijdelijk aan het werk. Eenmaal aan het werk ging het eigenlijk best goed tussen hem en zijn vader. Zo goed dat Bert op een gegeven ogenblik overwoog een opleiding te gaan volgen om in de voetsporen van zijn vader te treden. Maar naarmate het begin van het schooljaar naderde, kreeg hij het gevoel dat het niet de juiste keuze was. In de branche van zijn vader werk je veel alleen en ben je erg op jezelf aangewezen. Bert moet juist mensen om zich heen hebben. Dus uiteindelijk, net voordat het schooljaar begint, besluit hij om toch voor een andere opleiding te kiezen. Probleem: hoe vertel ik het mijn vader? Omdat de school al is begonnen, stopt hij voor het eind van de maand, nadat hij de stoute schoenen heeft aangetrokken om het aan zijn vader van zijn besluit op de hoogte te stellen. Maanden later krijgt Bert van via zijn moeder te horen, dat hij zijn vader nog 100 euro schuldig is, omdat hij de maand september niet had uitgediend, terwijl hij wel betaald had gekregen. Nou moet je ook nog weten dat Bert echt voor een schijntje had gewerkt, onder het mom van een betaalde stage. Wie had wie nu geholpen, kan je je afvragen.

Bert is des duivels als hij het hoort. ‘Hij kan naar zijn centen fluiten, dan had-ie duidelijk moeten zijn, toen ik stopte’. Intussen is Bert jarig en hoort helemaal niets van zijn vader, geen kaartje, geen telefoontje, niets. Dat is nog nooit gebeurd. Nu is de boot helemaal aan voor Bert. ‘Hij bekijkt het maar verder, ik wil niets meer met hem te maken hebben’. Ruim een maand later is zijn vader jarig. ‘Mam, weet je wat ik doe?’ zegt Bert tegen zijn moeder, ‘ik stuur hem een kaart met die 100 euro erin, dan is het voor mij afgedaan’. Toen Bert hoorde dat zijn broer, en de rest van zijn vaders familie was uitgenodigd voor een etentje, maar hijzelf niet, wilde hij van zijn plan afstappen. Op aandringen van zijn moeder deed hij dat toch niet: ‘houd de eer aan jezelf, jij hebt de stap gezet, hij kan je niets meer verwijten’.

Toen ik dit alles hoorde vond ik het echt klasse van Bert. Hij komt nooit in de kerk, maar hij heeft wel door hoe je de eer aan jezelf kan houden. Weliswaar een handje geholpen door zijn moeder, maar daar heb je een moeder voor. Het lijkt een beetje op de reactie van Jezus, als zijn leerlingen om een afstraffing vragen bij het ongastvrije gedrag van de Samaritanen.

Hoe breng je degene die jou onrecht aandoet uit zijn evenwicht? Niet door een klap uit te delen, niet door hem zijn vet te geven, maar door hem op het verkeerde been te zetten. Berts’ vader wist echt even niet wat hem overkwam. Maar hij heeft zich hersteld van de klap en heeft Bert uitgenodigd voor een etentje.

Pieter Wapenaar